

Казки про родину

Умілий злодій

Умілий злодій

Були два брати. Старший був багатий, але був злодієм, а молодший був бідний, але був чесний газда. Старший не мав дітей, а молодший мав три хлопці. Каже старший брат до молодшого:

— Дай ти мені свого найстаршого сина в прийми; нащо — каже, — має мій маєток іти в чужі руки? Йому лишу!

І взяв собі найстаршого сина і пішов з ним у ліс. Увидів той хлопець в лісі файні буки.

— Стрийку, — каже, — якби тоті буки начетверо розколов, то би були файні осі до воза!

Але той каже тогді до хлопця:

— Ой, тебе мені не треба!

Та й прийшов до брата і каже:

— Брате, дай мені середущого сина, бо той нездатний!

Та й узяв собі середущого хлопця і пішов з ним у ліс.

А хлопець увидів файні берези та й каже:

— Стрийку, із тих беріз були би файні оглоблі до саней!

Тогді стрий каже:

— Ой, геть собі йди, мені тебе не треба!

Та й пішов по наймолодшого хлопця до брата.

— Дай мені, — каже, — наймолодшого хлопця, бо ті мені обидва не сподобалися!

Та й з тим пішов найперше в ліс.

А хлопець увидів у лісі файні буки. Каже:

— То би добре було тими буками комори підважувати!

Тогді стрий каже;

— Ажень ти мій, бо ти дбаєш о злодійство!

Та й ідуть вони оба попри гостинець, а там жене якийсь хлоп вівцю. Тогді той хлопець каже:

— Стрийку, я би ту вівцю украв від нього!

— Ба, та як украдеш, хіба його заб'єш?

— Ой ні! Я з нього, стрийку, і портки вкраду!

— То кради!

Він тогді пішов, обмастив чобіт болотом та й верг наперед того хлопа на дорогу. А той іде попри чобіт, але й не дивиться на чобіт, бо був дуже обшмарований болотом. Але хлопець знов той чобіт вхопив та й обмив та й полетів наперед хлопа і верг вже чистий чобіт на дорогу.

Хлоп увидів, що вже другий чобіт лежить, та й гадає собі: «Ото хтось пару чобіт згубив; не міг же я тамтой чобіт підняти, то би мав добру пару!» Та й тогді оглянувся, чи нікого на дорозі нема, прип'яв вівцю до дерева, чобіт положив коло неї, а сам вернувся назад по той другий чобіт.

А той хлопець тогді забіг, ухопив вівцю і чобіт та й утік. Хлоп там чобота шукає-шукає — аж нема. Вертається, а тут і того чобота нема, і вівці нема. А хлопець взяв, борзо вівцю облупив та й перебіг того хлопа і запхав тоту шкіру в болото так, що вовну було видко — наверх вовною.

Хлоп надійшов та й каже:

— Ото тутка в багно впакувалася, а я тебе шукаю!

Та й пустився за вівцею лізти, але жалувал портки, аби не обталапати в болоті, то здіймив та й положив на камінь, а тогді поліз у болото. Тогді хлопець забіг, портки вхопив та й утік.

Та й тоді каже до стрийка:

— Стрийку, ми тепер будем ту вівцю пекти!

Взяли вівцю пекти, а він тоді каже:

— Стрийку, я йду за водою, бо мені пити хочеться!

Але взяв собі міх, намікав трави у міх та й взяв дрючок в руки та й в той міх б'є, а сам кричить:

— Йой, гвалт! То не я вівцю крав, то мій стрий!

А стрий то за корчима учув, гадав собі, що то жандарі хлопця б'ють, то м'ясо лишив і втік. Той тогді прийшов, вівцю допик, добре сам попоїв та й поніс решту і продав.

Але вже до стрийка не вертався, лишень собі пішов у світ — на крадіж.